

[Socialministeren.]

i denne store Sag saa godt som muligt ved at skaffe dem alle de Hjælpe midler, det er muligt at skaffe dem.

Jeg tror ogsaa, det ærede Medlem (Jensen-Stevns), der er godt kendt med Kommunallovgivning, vil indrømme mig, hvad der er fremhævet fra flere Sider, ogsaa fra kommunal Side, at særlig Loven om offentlig Forsorg, som det i første Række gælder, er skrevet paa en anden Maade, end disse Love i Almindelighed er skrevet. Den kan synes mere indviklet, men for den, der er kommet ind i den, er den lettere at arbejde med end f. Eks. Fattigloven af 1891. Man sagde nok, og har ogsaa sagt overfor mig, at i gamle Dage, da der var saadanne Jurister som f. Eks. Goos og Nellemann, da forstod man at skrive Love, nu til Dags forstaar man ikke at skrive Love. Ja, det kommer an paa, hvad man forstaar derved. Fattigloven er en udmærket skrevet Lov, men hvis man tager den nu 30 Aar efter som Paradigma, som Eksempel paa, hvordan en saadan Lov skal være skrevet, vil jeg dog sige: Nej, saadan skal man absolut ikke skrive Love til Brug for praktiske Folk, thi der er saa at sige ikke en eneste Bestemmelse i Fattigloven, som et praktisk Menneske kan administrere efter nu til Dags; i den Grad har Livet overbroderet denne Lov med Fortolkninger, at der skal tykke Haandbøger til — dem har jeg selv til Dels levet af at skrive — for at administrere Fattigloven. Nu kan man altid diskutere, hvad det saa vil sige, at denne Lov er saa godt skrevet. Jeg, der jo ikke er værdig til at slikke Skobaandene paa Goos og Nellemann, har skrevet denne Lov paa en helt anden Maade, og jeg tror at turde hævde, at den til Brug i det praktiske Liv er meget mere værd end de saakaldte godt skrevne, kortfattede, gamle Love, der blev udbygget af Administrationen paa en Maade, som Nutidens Lovgivning i Virkeligheden slet ikke vilde sætte Pris paa. Der findes Bestemmelse efter Bestemmelse i Fattigloven, som overhovedet ikke har det Indhold, den har faaet gennem Administrationen i Aarenes Løb.

Naa, men hele denne lange Udvikling tjener til yderligere at berolige den ærede Ordfører for Venstre, som jo er paa den rette Vej. Det ærede Medlem var derefter saa elskværdig at lykønske mig til, at jeg i Modsætning til adskillige Forgængere i Ministerembederne var saa lykkelig at se mit eget Værk gennemført, og nævnte ogsaa i den Forbindelse de store Jurister, jeg omtalte før, som ikke opnaede at faa

gennemført en moderne Straffelov. Efter mit, om jeg saa maa sige, Kendskab til de afdøde store Jurister Nellemann og Goos tror jeg aldrig, de vilde være gaaet med til at gennemføre den Straffelov, vi har faaet — dog, lad det nu være, hvad det være vil —; for saa vidt fortjente de altsaa ikke at faa deres Navn under. Men det er jo noget, vi i og for sig alle er ude for. Jeg kender en anden stor Jurist, som i Øjeblikket er Socialminister her i Landet; han gjorde et mægtigt Arbejde for denne Straffelov, anvendte en hel Sommer — det var i 1924 — paa at tilrettelægge den; han fik den Glæde, at ikke hans Efterfølger gennemførte den, men han fik dog ikke den Glæde selv at gennemføre den, han maatte se sin nuværende Kollega gennemføre den, hvad der glædede ham. Og saaledes vil det kunne gaa Gang paa Gang. Jeg havde den ufortjente Glæde at gennemføre den Ægte-skabslov, som i Virkeligheden var forbedret af min Forgænger, hvis Navn jo ikke maa nævnes i denne Sal — han har et eller andet mærkeligt Nummer her paa Listen, men alle ved jo, hvem det er. Saadan er det gaaet op gennem Aarene, og jeg vilde ogsaa med Sindsro have set en Efterfølger af mig sætte sit Navn under Socialreformen.

Ikke desto mindre takker jeg naturligvis, fordi det ærede Medlem priste mig lykkelig for, at jeg kunde gennemføre den. Nu er der en langt større Vismand end den ærede Ordfører for Venstre, som en Gang har sagt, at man ikke skal prise nogen lykkelig, før han er død, og det er vist et stort Spørgsmaal, om man skal prise den lykkelige, der gennemfører et saa omfattende Lovværk som Socialreformen. Jeg antager, med mit Kendskab til Menneskene, der efterhaanden er blevet nogenlunde omfattende, at det vil gaa saaledes, at dette Arbejde nok en Gang vil blive fremhævet som noget værdifuldt, men i Mellemtiden vil jeg, hvis jeg da ikke bliver revet i Stykker, gennemgaa forfærdelige Lidelser. Det vil blive gennemkritiseret, og i det første halve Aar vil det blive meddelt, at noget saa umuligt er der aldrig blevet gennemført i Kongeriget Danmark, og at det er ganske ufatteligt, at nogen Rigsdag har kunnet gaa med til den Slags og ladet sig vildlede af en Ignorant, o. s. v., o. s. v. Saaledes er det gaaet med de fleste andre Love. Der er egentlig kun en eneste Lovgiver, som har været fritaget for den Slags ved Gennemførelsen af store Lovværker, og det er den altid heldige Justitsminister, som er min ærede Kollega i dette Øjeblik. Han kan